

Persze, öntudatlanul ugyanúgy kibukhat valamiféle fájdalom egy alkotóból, tudat alatt munkálva. Így árulkodik eltitkolt fájdalmáról, bénultságáról *Anyám* című költeménye is, mely hagyatékából kerül publikációra.

*Négyen-öten, öten-hatan
esszük kenyered, édesanyám.
Négy-öt csellengő naplopó,
öt-hat kujtorgó, kósza zsvány.
Véred-verejtéked esszük,
ahogy eszi a testet a rák.
Úgy táplálsz minket, akár a
pelikán éteti a fiát.*

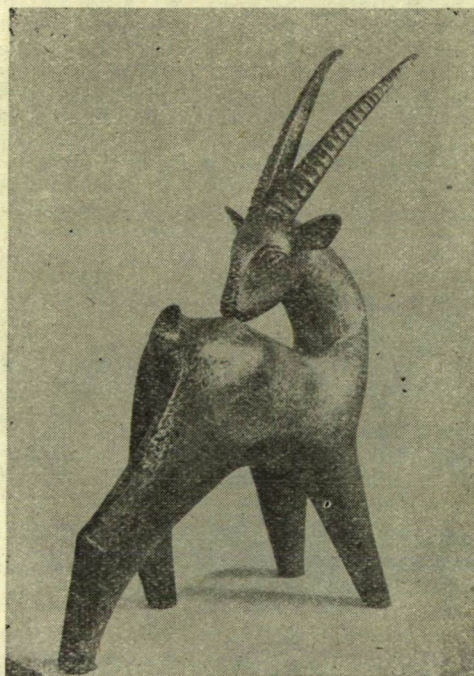
*Négyen-öten, öten-hatan
csüngtünk terajtud, édesanyám.
Négyen-öten, öten-hatan
szívunk téged, mint fagyöngy a fát.
Gürcölsz és feszülsz, hogy mi meg
lophassuk isten szabad egét,
s megtömöd csivogó csőrünk,
ha fecskefiókként tátjuk eléd.*

*Négyen-öten, öten-hatan
esküdtünk reád, édesanyám,
hogy értünk fussál lihegőn,
óh, egyik nap a másik után.
Hogy az élet légy s betöltsed,
betöltsed rajtunk életedet,
s mi csüngjünk rajtad teli szájjal,
mint anyja mellén a csöpp gyerek.*

Az eltartottság érzésével perelő, az elmúlás gondolatával viaskodó, példálózó forradalmár immár húsz esztendeje — holt zendülő! A halál 1947. március 29-én ragadta el tőlünk, alig huszonnégy évesen. Akkor, midőn a tollat már nem fegyverként kellett volna forgatnia. S újféle szépségekkel találkozhatik.

Önmagunk, a kivívott szocialista társadalom becse, rangja növekednék, ha e korán elillant fény, e tavaszi zsenge füvek, virágok alá költözött társutas emléke több tiszteletet kap szűkebb pátriájában, a Tiszatájon legalább.

MOLDVAY GYÓZÓ

Fekete János: Antilop